

Відьма і вампірка

КУПИТИ

Про книгу

Ава і Кає були найкращими подругами. Доки однієї ночі два роки тому вампіри не пробili магічний бар'єр, що захищав їхнє місто, і під час наступної атаки мати Кає була вбита, а Ава перетворилася на вампірку.

Маючи кожна свою мету, вони опиняються разом у проклятому лісі. Вони є найбільшою загрозою одна для одної, але також єдиною надією пройти через ліс неушкодженими. Чи вдасться їм попри різні погляди відновити стару дружбу? А, можливо, і романтичні почуття, які жевріли поміж героїнями до тієї страшної ночі?

Темрява блукає лісовою хащею. Їм'я їй Касіопея, королева мертвих із кров'ю на губах. Вона веде їх полювати на людей та відьом, що збилися зі шляху. Заманює тих нескінченними криками болю у свої спрагли обійми. Їхня кров проливається, тіні сковують їх — але спрага ніколи не згасає.

Записник, автор невідомий

Унизу рипить підлога; я закриваю записник й уважно дослухаюся, чи не почую ще щось. Зенос, певно, вже прокинувся. Тож скоро вони з мамою піднімуться на горище, і знову доведеться вдавати з себе ідеальну слухняну донечку.

Я стаю на ліжку і відсуваю незакріплену черепицю на даху. В обличчя летить пил, коли я ховаю туди записник — це історія королеви вампірів Касіопеї й усіх вампірів Арборрена. Перевіряю інші свої скарби: ляльку мені подарувала мама, коли ми ще любили одна одну, рубінове намисто вона привезла з однієї зі своїх подорожей. В'язаний шарф — подарунок Кає, моєї давньої шкільної подруги.

Якщо сьогодні в мене вийде втекти, більшість речей доведеться лишити. Стрімко стискаю руку ляльки, потім повертаю черепицю на місце й зістрибую з ліжка.

Скоро мати підніметься сюди, щоб скористатися мною. Хоч вона й каже, що тримає мене тут, щоб захистити, але я знаю правду: я потрібна їй більше, ніж вона мені.

Я беру у кутку мітлу і підмітаю, але щокілька секунд визираю у вікно, що виходить на захід. Срібні ґратки частково закривають поле зору, але все одно видно, як аж до горизонту тягнеться ліс. Моє мертве серце бринить, коли бачить височезні дуби, осяяне світанком золотаво-зелене листя і ледь мерехтливий бар'єр, що огортає все навколо. Уявляю, як солодко і димно пахнуть дерева. Як же мені кортить піти до них.

З підмітанням покінчено, і я поправляю складені купою шарри й рукавички, які зв'язала, щоб якимось вбити час. Намагаюсь не зважати на те,

як пульсує в горлі: знак, що мені вже потрібна кров. Волосся в мене довге, майже до підлоги, і коли я ходжу кімнатою, воно чіпляється за розхитані цвяхи й стосики книжок. Але я вже звикла, тож мене це не турбує. Я просто смикаю його, щоб звільнитися, і ледь стримую посмішку, коли на підлозі лишаються вирвані прядки. Обрізати волосся мені заборонено, але я можу позбуватися його хоч так.

Далі я змахую пил з підручників з літератури й математики.

Їх мені дала мати, але я не торкаюся книг, бо вчитала в записнику єдине, що варто знати: десь у лісі на мене чекає світ вампірів.

Мерехтливий бар'єр довкола лісу оберігає людей, але водночас саме там, у хащах, вампіри живуть вільно. Королева Касіопея очолила кровопивць після того, як їх замкнули, і перетворила ліс на притулок, де немає смертних, що бажають їх знищити.

Той бар'єр захищає і людей, і вампірів.

Уночі, коли довкола тихо, хтось із лісу пошепки кличе мене.

Я чую їх уже два роки. Тисячі голосів, що лунають поміж дерев. Ніколи не можу розібрати, що вони говорять, але діти в школі розказували одне одному страшні історії. Ніби якщо підійти до дерев надто близько і вампіри тебе покличуть, то тебе вже ніщо не врятує; твоя кров тепер належить їм.

Певно, що вночі я чую, як мене кличуть вампіри. Певно, що це вони.

Я втечу і приєднаюсь до них. Записник допоможе знайти королеву вампірів і її землі. Я піду до голосів.

Чутно, як мати внизу збирає документи, пише листи й спаковує одяг у валізу. Як і я, вона ніколи не спить.

Важкі кроки на сходах піді мною змушують запанікувати. Дерев'яні сходи вже старі, стогнуть під кроками. Мабуть, Зенос. Мати ніколи не шумить так сильно. Я знову згадую свій план.

«Іди до шафи, Аво, прочини її».

Майже перечепившись через волосся, я кидаюсь до шафи, що стоїть між дверима і туалетним столиком. Відчиняю її ледь, щоб можна було протиснути руку.

Мій вітчим відчиняє двері й, човгаючи, заходить. Ніс і рот у нього щурячі, очі сірі, у темному волоссі видно сивину, а сам він худий, хоча й дуже сильний. В одній руці він тримає свічку, крихітний вогник дрижить, додаючи западини під очима. В іншій руці в нього глиняна чашечка.

— Під дверима чекала? — питає він, піднявши брови.

Зенос зачиняє за собою двері, і я напружуюсь.

— Жадібна істотка.

Слова звучать образливо, але я знаю, що він просто намагається мене роздратувати. У його руках чашка, по вінця наповнена густою червоною рідиною, від якої рот наповнюється слиною, а думати важко. У яснах прокльовується знайомий тупий біль: іклам свербить у щось впитися. Мідний запах крові мені ніколи не подобався — щось у ньому здається дуже зловісним. Нагадує, що я справді п'ю людську кров.

Стримую тремтіння, кажу собі: я ніколи не вбивала людей і не шкодила їм. Мене зробили вампіркою проти волі. Я не винна, що мушу пити це, щоб вижити.

Заглушивши шепіт сумнівів і провини, тягнусь за чашкою до Зеноса. Він затримує її на секунду довше, ніж міг би, тягне її одночасно зі мною. Мої очі розширюються. Він би не став відбирати в мене кров, правда? Це якийсь його новий дослід?

— Можеш не приховувати спрагу, — насмішкувато пирхає він і ледь торкається брудними пальцями моїх, поступаючись чашкою. — Дивовижно, як кров наповнює твої вени й змушує тіло працювати, ніби це добре налаштована машина.

Я ігнорую його і п'ю. Смакую кров: лиш торкаючись язика, вона пробуджує всі відчуття всередині, осяює мене, ніби після того, як востаннє пила, я провалилася у темну печеру. Світ стає яскравішим: я відчуваю кожну пилінку, що сідає на шкіру, помічаю кожну мурашку, що повзає між дошками на підлозі, чую, як мати пише щось двома поверхами нижче. Впевненість наповнює мене всю до останньої клітинки, і втеча раптом здається не просто можливою, а простою.

Я відчуваю, ніби я знову жива.

КУПИТИ